

Sygn. akt V CSK 404/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa B. [...] S.A. w P.

przeciwko A. B. i M. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżących solidarnie na rzecz powoda 2700 (dwa
tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Przedstawione w skardze zagadnienie prawne dotyczy kwestii, czy na gruncie przepisów art. 709¹⁵ k.c. odnoszonych w stosunku do sprzedaży poleasingowej podlegają ocenie przez Sądy działania leasingodawcy z punktu widzenia zasad określonych w art. 354 § 1 i 2. k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c. oraz art. 5 k.c., art. 65 § 2 k.c. oraz uregulowań umownych. W związku z tak postawionym problemem należy zwrócić uwagę, że wykładnia art. 709¹⁵ k.c. nie budzi wątpliwości. Z orzecznictwa wypracowanego na gruncie art. 709¹⁵ k.c. obecnie wynika wniosek, że uzyskane korzyści należy wiązać z realnie powstałym, a nie tylko potencjalnie możliwym do uzyskania dochodem z rzeczy, a więc przede wszystkim z uzyskaną przez leasingodawcę (sprzedawcę) ceną sprzedaży (wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2013 r., V CSK 566/12). W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że zazwyczaj uzyskanie ceny ze sprzedaży przedmiotu leasingu, która odpowiada obiektywnej (rynkowej) wartości rzeczy w dniu jej zwrotu finansującemu jest mało prawdopodobne, gdyż doprowadzenie do zawarcia umowy sprzedaży tej rzeczy wiąże się z koniecznością przedsięwzięcia trwających w czasie odpowiednich do rodzaju rzeczy, będącej przedmiotem leasingu, działań organizacyjnych w celu jej sprzedaży. W okresie, który upływa od chwili zwrotu rzeczy finansującemu do chwili jej sprzedaży, rzecz może stracić na wartości, co ma wpływ na wysokość możliwej do uzyskania za nią ceny. Niekiedy, co zależy od aktualnej sytuacji rynkowej w odniesieniu do rzeczy będącej przedmiotem leasingu, może okazać się konieczną jej sprzedaż poniżej ceny rynkowej, aby zwłoka w jej sprzedaży nie spowodowała dalszego spadku jej wartości, a w konsekwencji także możliwej do uzyskania za tę rzecz ceny. Z tych przyczyn korzyścią uzyskaną przez finansującego, o której mowa w art. 709¹⁵ k.c., nie jest wartość przedmiotu leasingu z chwili jego zwrotu, lecz co do zasady wartość, którą finansujący uzyskał w chwili sprzedaży przedmiotu leasingu. Źródłem ceny (korzyści) jest tu wprawdzie umowa sprzedaży, jednakże umowa ta stanowi konsekwencję wcześniejszego rozwiązania umowy leasingu i zarazem wykonanie przyjętego przez leasingodawcę kontraktowego obowiązku sprzedaży przedmiotu leasingu po wykonaniu uprawnienia do rozwiązania umowy, przewidzianego w art. 709¹⁵ k.c., a do oceny Sądu należy określenie skutków niewykonania lub nienależytego wykonania wspomnianego obowiązku przewidzianego w interesie leasingobiorcy (art. 471 k.c. w zw. z art. 709¹⁵ k.c.). Ocena prawidłowości wykonania tego obowiązku w odniesieniu do powódki powinna być dokonana z uwzględnieniem wzorca staranności przewidzianego w art. 355 § 2 k.c. Jak zatem widać, podnoszone jako przyczyna kasacyjna zagadnienie zostało dostatecznie wyjaśnione.

Skarżący dążą w istocie do uzyskania odpowiedzi na pytanie, czy rażąco niska cena uzyskana ze sprzedaży poleasingowej uzasadnia uznanie, że osiągnięte przez leasingodawcę korzyści zostały oszacowane wadliwie, w sposób krzywdzący leasingobiorców. Tak postawione zagadnienie nie spełnia wymogu rozpoznania skargi kasacyjnej w interesie publicznym. To bowiem,

czy uzyskana przez leasingodawcę korzyść ze sprzedaży przedmiotu leasingu została rażąco zaniżona, zależy od okoliczności konkretnej sprawy i mieści się w sferze ustaleń faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy. Rozstrzygnięcie zagadnienia nastąpiłoby zatem jedynie w interesie skarżących, a nie w interesie publicznym. Trzeba też wskazać, że skarga nie jest oparta na zarzutach naruszenia prawa procesowego, a te właśnie przepisy określają przebieg postępowania dowodowego, który prowadzi do ustalenia stanu faktycznego i dokonania w jego świetle prawnej oceny zgłoszonego roszczenia i podnoszonych zarzutów. Z tych samych przyczyn nie można mówić o oczywistej zasadności skargi. Skarżący, opierając twierdzenia o rażącym zaniżeniu ceny sprzedaży przedmiotu leasingu na opinii biegłego, kwestionują w istocie ocenę tego dowodu i dokonane ustalenia faktyczne, a to nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym. Niezależnie od tego trzeba też podkreślić, że twierdzenia o istnieniu zagadnienia prawnego i oczywistej zasadności skargi, oparte na podobnej argumentacji, wzajemnie się wykluczają. Jeśli bowiem sprawa wymaga wyjaśnienia zagadnienia prawnego, to skarga nie może być uznana za zasadną *prima facie*, bez pogłębionej analizy. Jeśli zaś jest tak oczywista, to zagadnienie prawne nie istnieje.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.